

Pastisseria RAGA C/. Major, 105 - Tel. 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats C/. Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Avgda. Ramon Salomón, 19 Tel. 977 57 32 15 - ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Intic Molí Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL	Mobles A R N A U C/. Sant Lluç, 12 - Major 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
 GRAU Domèstica: Guifré, 13 Tel. 977 720 687 Industrial: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
 Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ, BONA CARNI! c/. Major, n° 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antiga Ctra. Vinaròs, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 ULLDECONA	 INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 ULLDECONA	 SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/. Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 ULLDECONA
 BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	 Mercè Sans Cucala Núm. Col. T-522 Tel. 676 03 20 09 Veterinària clínica equina Fisioterapeuta equina	 Forn de pa J. CASOLA Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 ULLDECONA

DIADA DEL SOCI: presentació i entrega del ram de flors a la Pubilla del 2009 i pubilla sortint.

Centre Cultural Recreatiu

MAIG-JUNY 2009

Preu: 1 €

NÚM. 162

NIT DE SANT JOAN: foguerada, coca, moscatell i ballada de sardanes

ÍNDEX

- Editorial	2
- Activitats del CCR	3
- XXXVIII Concurs Literari "Sant Jordi"	4-7
- Novetats filatèliques	8-9
- Teresa Beltran, Sòcia d'Honor del CCR 2009	10
- Gastronomia - Racó poètic	11

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomàs

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve indentificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gráficas montsia

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)
e-mail: graf.montsia@terra.es

Editorial

Quan arriba l'agost, el CCR és quan estem més enfeinats que mai ja que estem amb els preparatius de totes les activitats de les Festes Majors: concurs de pintura ràpida, exposicions, carrossa, diada del castell... i també aquest any la nit del teatre que serà el dia 9 de setembre a l'Orfeó on la companyia Vol Ras ens oferirà l'obra "Canguelis". Per part nostra estem treballant amb el tema de la publicitat per a arribar a omplir totalment la sala.

Aquest any, com a activitat innovadora, el dia 11 de setembre farem una *performance*; es tracta d'una congelació, activitat on actors i actrius del nostre grup de teatre i col·laboradors d'altres grups dels pobles veïns s'uniran per oferir-nos aquest petit espectacle pels carrers del nostre poble. No s'ho poden perdre!

Esperem que tota la gent sigui participatiu i s'ho passe molt bé assistint o participant amb les activitats que hem preparat.

Molt bones Festes!

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

DIADA DEL SOCI

El passat dia 7 de juny, el Centre Cultural Recreatiu va celebrar la Diada del Soci. L'acte es va tenir diferents moments. En primer lloc es van entregar el premis als guanyadors del Concurs literari de Sant Jordi d'enguany, els noms dels quals van aparèixer en el número anterior de la nostra Revista; també es va fer la presentació de la Pubilla de Festes Majors 2009, Marta Millan, i es va acomiadar a la Pubilla de l'any 2008, Maria Fuentes; a continuació es va nomenar la Sra. Teresa Beltran sòcia d'honor, (en aquest número

hi trobareu una entrevista amb ella); per acabar l'acte es va representar l'obra "L'Estudiant Ros", del grup de teatre de la nostra entitat.

Sopar de germanor

Representació de l'obra l'Estudiant Ros

Lliurament de premis del Concurs Literari Sant Jordi

Caixa Tarragona

XXXVIII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

A continuació publiquem la segona part del treball guanyador, que és la continuació de la revista del número anterior.

L'ÀNIMA CREMADA

Per Mariano Delpech Valle

... El fort soroll que produí la porta en tancar-se, va fer comprendre a en Ferran que havia deixat darrere seu molt més del que ell havia cregut en aquell moment, quan cansat, s'aixecà de la reunió i se n'anà. Sabia que ja no tornaria; feia temps que esperava l'ocasió de dir prou, i per fi aquesta havia arribat.

Mentre escoltava arribar l'ascensor, pensà que potser el que esperava era una excusa per justificar-se davant de si mateix. Rebutjà immediatament aquella idea; si li havien calgut excuses, era per continuar assistint a aquelles interminables reunions que no valien per a res.

L'ascensor arribà, obrí la porta, es ficà a dins i pitjà el botó que el portaria a la planta baixa.

La sensació de moviment l'animà un xic, li semblava allunyar-se encara més a cada segon que transcorria.

Quan l'ascensor hagué acabat el seu breu recorregut, obrí la porta i, amb pas ferm, caminà per la porteria fins a sortir al carrer.

Novament escoltà el so d'una porta que es tancava darrere seu. Ara, definitivament, comprenia que ja no podria tornar a creuar-les. Se n'havien tancat i ja mai més tornarien a obrir-se'n.

L'aire fresc del vespre el reanimà, sentia que per primer cop li arribava als pulmons, després de vàries hores un aire que no feia pudor a fum de tabac, semblant-li en aquell moment tan net i pur com el de la més alta muntanya.

Començà caminar sense un rumb fix, només desitjava allunyar-se, que el suau vent del vespre que corria en aquell moment s'endugués el nauseabund dolor que dotzenes de

cigarretes, fumades pels altres, havien deixat impregnat en la seva roba i en la seva pell.

En passà davant d'un aparador no va poder evitar la temptació de mirar detingudament un figura que hi havia en ell.

Era un home sol, de rostre cansat, estatura mitjana, cabells curts i castanys. Però el que més li va impressionar, era el seu aspecte solitari i derrotat. Era un home d'uns quaranta anys, però malgrat que en altres circumstàncies podria haver-ne semblat més jove, no podia amagar-ne el seu aspecte vençut i sense esperances. La visió l'atreia sense saber exactament per què. Fins que per fi va comprendre que allò que observava no era un maniquí, era la seva imatge reflectida en aquella espècie de mirall negre, en que s'havia convertit aquell aparador, els llums del qual eren apagats. La fascinació esdevingué en repulsió i se sentí posseït per uns desitjos irrefrenables de córrer. Córrer sense parar. Córrer fins caure rebentat al terra. Però del seu cervells, cansat i embotornat, sorgí la contra ordre. Sabia que per molt que correqués, mai podria escapar de si mateix.

S'allunyà de l'aparador sense mirar, amb el desig de què, atrapat darrere del vidre, quedés l'home que havia vist en ell.

Va decidir no pensar més. Allò quedava enrere. Ja no tornaria a veure aquell personatge que se li havia presentat davant dels seus ulls, com una última visió del món que havia deixat enrere.

De mica en mica, els seus passos es van començar a fer més ràpids en el carrer solitari; pensava que ja mai més tornaria per allà. Ara, ja no hi havia res que el pogués interessar.

En el silenci de la nit, només trencat per algun cotxe que circulava a gran velocitat, escoltà uns passos darrere seu.

No va fer cas; continuà allunyant-se, i notà com els passos s'acceleraven fins a sentir una veu que li digués:

- Ei, Ferran!, espera un moment.

En Ferran es deturà i se'n tornà per veure qui el cridava. Dempeus, en mig de la vorera,

hi havia dos homes: un, força més jove que ell, li era totalment desconegut l'altre, d'una edat semblant a la seva, tenia quelcom que li resultava familiar.

- Ja no te'n recordes de mi? Sóc jo, l'Andreu.

Ferran feu cara d'estranyesa. L'Andreu formava part del passat que aquell vespre havia volgut deixar enrere. Semblava com si des d'aquell món que acabava d'abandonar, li enviessin un missatger per obligar-lo a tornar. Finalment s'adreçà cap a l'home de més edat i, a l'hora que li estenia la mà li digué:

- Perdona. Fa tant de temps que no ens veiem, que ja ni me'n recordava de tu, A més, aquest vespre no tinc el cervell gaire clar.

- Has estat en una de les reunions? Encara hi vas?

- Sí; però aquest vespre ha estat l'última. Si vols tornar, no esperis pas que jo t'acompanyi.

Després de pronunciar aquestes paraules, els dos homes se soltaren les mans, que fins en aqueix moment havien tingut fortament encaixades.

- Bé, en realitat no volia tornar. Només he vingut per aquí, per veure si et trobava. Vull parlar amb tu.

- Mira - Digué en Ferran amb mal humor, ja t'he dit que aquest vespre m'he marxat fotent un cop de porta, i ja no vull saber res de res.

- Tranquil. Què et sembla si anem a una bar i prenem alguna cosa fresca, avui ha fet molta calor. Només vull enraonar una mica; si hi ha algun tema que no t'agradi, canviem i ja està.

- Està bé. Al capdavall, a casa no m'espera ningú.- Contestà amb veu cansada.

Els tres homes continuaren caminant en silenci. Ferran se sentia observat amb deteniment pel més jove, la qual cosa accentuava la seva curiositat.

Feia, pel cap baix, dos anys que no veia l'Andreu, i ara, precisament aquell vespre se li apareixia, enraonant-li amb aquelles paraules que sempre l'havien caracteritzat.

Van veure un bar obert i s'adreçaren cap allà. Entraren i s'assegueren al voltant d'una taula. Quan el cambrer arribà, Ferran va demanar una ampolla petita d'aigua freda i els seus acompanyants dues cerveses.

Quan el cambrer s'allunyà, Andreu digué:

- Bé, et presento. Aquest és en Joan, un

amic meu, i espero que aviat teu també. Ell ja et coneix, li he parlat de tu; bé, li ha parlat de tu i també del teu germà.

El cambrer arribà amb les begudes i Andreu es callà. Una cop aquest les hagué dipositat sobre la taula, se n'anà en silenci.

Andreu continuà dient:

- Bé, com ja et dic, pots enraonar amb tota confiança.

Ferran contestà amb veu cansada:

- Mira, no tinc res que dir, estic cansat de tot. Potser per al teu amic sigui un privilegi parlar amb algú com jo, però li vaig a dir la veritat. - Mentre pronunciava aquestes paraules mirava directament els ulls d'en Joan -. El meu germà i jo, vam començar com potser has començat tu: anant a xerrades i reunions, i després a manifestacions on ens quedàvem roncs de tant clamar per la independència. Però això, a ell, no li va ser prou; volia veure la independència ja; volia que tots els lemes que pintaven a les parets: "Independència", "Socialisme" i "Països Catalans", fossin una realitat ja. I ara, suposo que es pot considerar afortunat per estar malvivint a l'altra banda de la frontera, gràcies als diners que jo puc, o millor dit, ha pogut portar-li de tant en tant.

- No pot tornar? - Preguntà en Joan.

Abans de contestar, Ferran begué un llarg glop d'aigua freda.

- No, no pot. Té causes pendants, i si ho fes, el ficarien a la presó per molt de temps.

- Hi ha delictes que prescriuen amb el temps.

- Sí, hi ha delictes que prescriuen amb el temps, però n'hi ha d'altres que no. Digue-li al teu amic que t'expliqui què és el que va passar en realitat.

- Bé, home, no et posis així. - digué l'Andreu. Jo sempre et vaig fer costat. A més, no volia parlar d'això avui. Però, en realitat, he vingut per aquí, per veure si et veia. Vull parlar amb tu. Parlar tranquil·la però seriosament. No pas aquí, sinó a casa meua, on ningú no ens molesta. És quelcom important.

- Sempre és quelcom important.

- Aquesta vegada ho és de veritat. A més, vull parlar amb tu abans que vagis a veure el teu germà.

- A ell no el fiquis en això.

- Perdona, però, a més de que no saps de què t'estic parlant, ell està ficat fins al coll en tot.

- Ell també esta ficat? –Digué, senyalant al jove.

- Que et sembla si demà, a les set del vespre, passes per casa meva; aquí tens l'adreça, ja no visc on abans.

Dient això, li allargà un paper doblegat. Ferran l'agafà i se'l guardà en una butxaca del pantalón.

- Està bé, però no esperis gaire.

- Vindràs?

- Sí, vindré. Ja t'he dit que no tinc ningú que m'espera a casa, tant me fa anar a un lloc que a un altre.

Ferran s'aixecà de la cadira. Féu un gest per treure la cartera i anar al taulell i pagar, però Andreu li digué:

- Deixa-ho, jo pago.

- Gràcies.

Sense dir res més, sortí del bar i començà a caminar cap a la casa buida que l'esperava, amb la sensació que aquell món que desitjava abandonar, es resistia a perdre un dels seus habitants.

Assegut en una cadira, Ferran contemplà detingudament la petita estança on Andreu l'havia dut, quan a les set en punt trucà a la seva porta.

Era petita i tots els mobles que hi havia eren d'oficina, senzills i funcionals.

Darrere una taula de fusta de color clar, Andreu també era assegut.

Ferran el mirà més detingudament que el vespre anterior; ara comprenia perquè no l'havia reconegut al principi. El seu aspecte físic havia canviat força. Ara tenia davant seu un home amb els cabells grisos, sense barba ni bigoti, amb ulleres de muntura metàl·lica i aspecte cansat, que feia que els seus més de quaranta anys d'edat s'endevinessin fàcilment.

- Bé, ja sóc aquí –digué Ferran trencant el silenci.

- Sí, m'alegro que hagi vingut. Com et vaig dir ahir, al vespre, haig de parlar amb tu, i potser més endavant amb el teu germà. On és ara?

- De moment, el tenen acollit el monjos de Sant Miquel de Cuixà. Mentre no tinguin problemes, el tindran allà.

- Bé, així sabré on trobar-lo.

- Diques d'una vegada què és el que vols. Et sóc sincer, no m'agrada que hagi aparegut. Ja tenim prou problemes, més dels que coneixes i dels que et pots imaginar.

- De moment, només vull demanar-te una cosa molt senzilla. Pots obrir un apartat de correus?

- Un apartat de correus?

- Sí. Tant me fa en quina oficina. Si pots fer-ho, digue'm si pots recollir tot el que hi arriba i entregar-m'ho quan i on jo et digui, o si no, dóna'm el número, l'oficina i, naturalment, lliura'm la clau, que jo m'encarregaré de tot; com a molt, em penso que només l'hauràs de tenir durant un any.

En Ferran es quedà perplex. No entenia res del que l'Andreu li estava dient. Així que li espetegà:

- Quina portes de cap, ara?

- Ho pots fer o no?

- No em contestis amb preguntes. Apareixes després de quasi dos anys, no sé res de res, demanes pel meu germà i em fas una proposta estranya. Crec que abans de continuar, tinc dret a saber què pretens, o si no, el millor que podem fer, és oblidar-nos que jo hi he estat aquí.

- Està bé, està bé, comprenc que desconfiïs i que estiguis cremat amb tot això. Però tu has de comprendre, que jo també tinc dret a tenir les meves reserves.

Sense dir res, Ferran s'alçà de la cadira i es dirigí cap a la porta; abans que sortís de l'estança, Andreu s'alçà també i li digué:

- Espera, home, no siguis així; seu un moment. T'asseguro que tot això és important i si ho sabem portar endavant, tots sortirem beneficiats.

Deixant anar un sospir, en Ferran s'assegué novament a la cadira.

- Mira- féu l'Andreu-. Com tu has dit abans, fa gairebé dos anys que no ens vèiem. Tu saps que jo vaig ser el primer a sortir fotent un cop de porta, fastiguejat de veure que el temps passava i tot continuava igual. Però quan me'n vaig anar, no em vaig quedar exactament a casa meva.

- Què vols dir? –preguntà Ferran amb una expressió d'intriga a la seva cara.

- Que he estat treballant pel meu compte. Novament el silenci s'apoderà de l'estança. Els dos homes es fitaren sense deixar anar cap mot.

- Creu-me, no ets pas l'únic que està tip de tot – digué Andreu trencant el silenci-. N'hi ha més gent. Gent disposada a fer que tot això canviï; i que els que s'han aprofitat de nosaltres desapareguin, i deixin el lloc vacant perquè l'ocupi qui de debò s'ho mereix.

- Explica't millor.

- Mira, quan me'n vaig anar, vaig pensar que era millor oblidar-me de tot, dedicar-me a qualsevol altra cosa, en fi, tu ja saps...

- Sí, jo ja sé-

- Bé. Quan estava fent neteja, traient tots els trastos i piles de paper que havia acumulat durant anys, vaig trobar coses realment curioses; coses que vaig pensar que potser podrien haver tingut un destí millor: llibres, revistes, col·leccions de cartells... Vaig pensar que algú dels d'abans li podrien interessar. També haig de dir-te, que en això va influir el fet que vaig trobar una llibreta vella plena d'adreces. Aquí va començar tot. Vaig anar trucant i parlant amb la gent; molts ja no volien saber res, però altres sí; i ells em van do-

nar noves adreces i telèfons; el col·locar tot allò en ordre em va portar més temps del que jo m'esperava. Tanmateix, vaig haver de fer més quilòmetres dels previstos; però, creu-me, valgué la pena.

- Continuo sense entendre res. Reconec que no tinc res a fer, però m'agradaria que fossis més directe.

- Tingues paciència, una cosa porta a l'altra; això és el que em va passar. La gent estava fastiguejada, igual que tu i que jo, per tot el que estava passant; així que vam decidir unir-nos uns pocs i començar de nou.

- Aquesta pel·lícula ja l'he vista – digué Ferran somrient.

- No, aquesta "pel·lícula" t'asseguro que no l'has vista. Al principi érem pocs, ningú volia saber res, però, de mica en mica, hem anat creixent i ja no som solament quatre nostàlgics. Ara som uns quants més. No gaires, però sí uns quants més.

- Com el nano que t'acompanyava ahir.

- Sí, com el "nano". N'és una prova que hi ha sang nova.

- Sí, "sang nova". Diques, quant trigareu a sacrificar-lo per prosperar?

Andreu dissimulà l'expressió d'enuig que se li dibuixà en el seu rostre i, amb veu serena, digué:

- En primer lloc, en Joan és massa important per ser "sacrificat"; i en segon lloc, tot serà diferent ara. Saps que sempre hem caigut per culpa de dependre dels altres, a tu no cal explicar-t'ho. Però ara, depenem solament de nosaltres mateixos.

- Bé, suposem que obro l'apartat de correus. Què arribarà?

- Correu.

- No em vinguis amb bromes, tinc dret a saber-ho.

continuarà...

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

PROGRAMES, REVISTES
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA.

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Mesos ABRIL/MAIG

FAROS

Fecha de emisión: 15 de abril de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Tamaño de la hoja: 115,2 x 105,8 mm.
 Valor postal: 0,62 euros cada sello.
 Tirada: 450 mil.

La sèrie de segells d'aquest any denomina- da Fars, es presenta en forma de miniplec amb sis segells de correus del mateix preu, dedicats respectivament a les torres-fars de Porto Colom (illa de Mallorca), Torrox (Màla- ga), Igueldo (Guipúscoa), Higuera (Huelva), Arinaga (illa de Gran Canària) i Torre d'Hèrcules (A Corunya).

EUROPA 2009

Fecha de emisión: 23 de abril de 2009.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,62 euros.
 Tirada: 550 mil.

La sèrie anual d'Europa, consta en aquesta ocasió d'un segell dedicat a commemorar l'Any Internacional de l'Astronomia, any que coincideix amb el 400 aniversari de les primeres observacions astronòmiques de Galileu Galilei i que reproduïx una composició artística de l'espai projectat sota un feix de

llum. La celebració de l'Any Internacional de l'Astronomia té com a finalitat fomentar l'interès per aquesta ciència entre tots els ciutadans, especialment entre els joves, i transmetre el coneixement de l'univers a través de mètodes científics.

BAILES Y DANZAS POPULARES

Fecha de emisión: 27 de abril de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.
 Tamaño de la hoja bloque: 105,6 x 70,2 mm.
 Valor postal: 0,43 euros.
 Tirada: 450 mil de cada.

El 27 d'abril es va posar en circulació una sèrie de segells de correus denominada Balls i danses populars, dedicada respectivament en aquesta ocasió a les sevillanes i a la isa.

Les sevillanes es el cant i ball típic de les fires de la regió andalusa, especialment en la romeria d'El Rocio, en la Fira d'abril de Sevilla i totes les d'Andalusia.

La isa, que vol dir "¡salta!" en bable, és una jota més tranquil·la, sense gaire diferència de ritme en la peça, de manera que els

balladors tenen la dansa sense interrupcions. La isa és el cant i ball alegre que més identifica a les illes Canàries.

EFEMÉRIDES

Fecha de emisión: 7 de mayo de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,39 y 0,62 euros.
 Tirada: 450 mil.

L'emissió d'Efemèrides consta de dos segells amb els quals es commemoren el IX centenari de la mort del rei Alfons VI de Lleó i Castella i el IX centenari de la mort de Sant Domingo de la Calzada.

El primer segell reproduïx la imatge del monarca que pertany a una miniatura que apareix al Tumbo A (segle XII) de l'arxiu de la catedral de Santiago de Compostel·la, i el segon representa la lletra capital U del pergami, datat en Avinyó el 22 de juny de 1362, pel qual es concedeix indulgència als fidels que ajudin a construir la capella sepulcral de Sant Domingo de la Calzada.

BAILES Y DANZAS POPULARES

Fecha de emisión: 14 de mayo de 2009.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.
 Valor postal: 0,43 euros.
 Tirada: 450 mil.

La sèrie Balls i danses populars difon en aquesta emissió els segells dedicats al bolero i la mateixa.

L'origen del bolero apareix confús i hi ha diverses regions que se n'atribu-

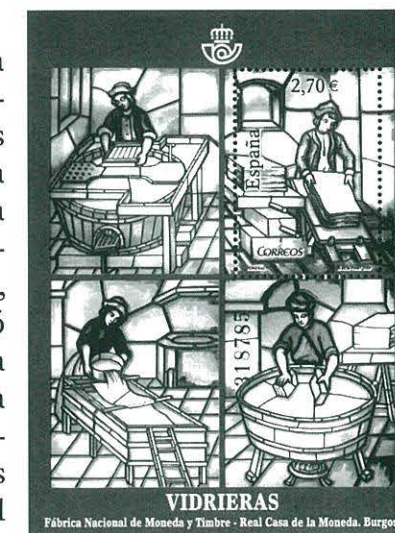
eixen l'autoria. Les arrels del bolero es troben als compassos de contradansa del segle XVIII. El ballava la noblesa i posteriorment va passar al poble. El segell està acompanyat d'una vinyeta sense valor postal que reproduïx un bolero goiesc.

El ball de la mateixa és una de les diversions més arrelades a les illes Balears. Sol estar present a tots els actes públics o privats i té unes característiques diferents de la resta de comunitats. Al segell es representa una parella de ball que duu els vestits típics.

VIDRIERAS

Fecha de emisión: 29 de mayo de 2009.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Tamaño de la hoja: 79,2 x 105,6 mm.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 2,70 euros.
 Tirada: 350 mil.

La iconografia d'aquestes vidrieres, instal·lades a l'escalinata principal de la Fàbrica de Paper de Burgos, una institució que depèn de la Reial Casa de la Moneda, fa referència al procés de fabricació del paper, tal com correspon a l'especialitat d'aquesta fàbrica. Les imatges de la vidriera, reproduïdes en el full bloc, mostren la manipulació de la pasta obtinguda per fabricar paper: com és tamisada, com s'extreu de la pila i es deposita en un motlle rectangular en que agafarà la forma, i com s'apilen els fulls. Aquest procés serveix d'imatge al segell.

Teresa Beltran

SÒCIA D'HONOR DEL CCR 2009

Com saben tots els socis del Centre Cultural Recreatiu, cada any aquesta entitat nomena, si més no, un soci d'honor, en reconeixement a les persones que hi pertanyen des de fa molts anys. Enguany, la sòcia d'honor és Teresa Beltran. Ella ens ha rebut a casa seva molt amablement i ens ha explicat els records que té d'aquells primers anys del CCR.

1.- CCR: Què va sentir quan va saber que l'havien nomenada Sòcia d'honor?

Teresa Beltran: Pos, si vol que li digue, no m'ho podia imaginar. No, perquè feia tants anys... No sé lo que vaig sentir, de l'alegria que vaig tindre. Perquè això és una alegria molt gran, que se'n recorden de tu!

2.- CCR: Quan va començar la seva relació amb l'entitat?

T. B.: Ai! De jove, de fadrina i joveneta. És que, primer, no pagàvem; no érem socis. Jo vaig començar en lo Centro Cultural, igual que en les sardanes, gràcies a "Santets", als tretze o catorze anys. Però llavors no es pagava. Anaves, ballaves i eres del Centro Cultural. I quan feien teatre, anaves al teatre. Això era el Centro Cultural. Per a mi, segons me'n recorde perquè fa tants anys!

Jo me'n vaig anar a Tortosa a fer "Corte" allà. I quan vaig tornar, ja em van apuntar i vaig continuar i sempre n'he estat sòcia.

3.- CCR: Quins records especials guarda dels primers anys?

T.B.: Ai! Com me falla la memòria... Però molts bons records. Perquè el Centro Cultural estava molt pel teatre: "Santets", son germà, Miralles... Tots ells hi sortien, si no m'equivoco perquè jo ja sóc gran. I anàvem tots los diumenges al teatre que el feien dalt de l' "Acció Catòlica" Sap on era? Allà que estava el bar "Sport", on tenen la botiga els "Moranos", pos, dalt, en aquell balcó, feien tot això. Tots acudien allí i era estupendo, la manera de passar el diumenge.

Recordo que anava amb unes ties i que "Santets" m'estirava les trenes i a mi em feia una temor... Ell ho feia sense mala intenció, com a una gràcia i me deia: "On vas Barroneta?" Lo nom no me'l deia mai ningú.

4.- CCR: Algun membre de la seva família segueix la tradició i participa en les activitats del CCR?

T.B.: Mon fill, Sisco, portava els cavalls a la processó de Sant Antoni. Ell col·labora desinteressadament en tot lo que li diuen. També va fer de Rei un any. Per cert, que estava coixo i igual ho va fer.

5.- Quina faceta del CCR li agrada més?

T.B.: La Revista m'agrada. La del Centro i la de la Creu Roja, sempre les tinc allí. Però lo que més m'agradava era el teatre. Ui, el teatre..! Mare meua! Ne van fer uns...! Allò era...! Ne van fer un que sortia "Casoleta" de soldat, ell anava molt ben vestit, amb la gorra i tot, i li deien "Trompetilla, media vuelta a la derecha. Lo hacia mal, pam, bufetada!" I mira, tot coses així, que a natros mos feia riure i passar la tarde...

Un altre que es deia "Pulmonia doble" i hi sortien en camison Miralles i "Santets", me penso que eren... Te'n reies, anaves allí i t'ho passaves molt bé. Disfrutaves!

6.- Voldria suggerir alguna cosa al Centre Cultural?

T.B.: Jo trobo que ho fan tot estupendo. Però jo ja no surto de casa i ara segueixo el que feu per la Revista o per la tele d'Ulldecona. I és molt diferent. Perquè tot el que vaig viure de joveneta ho penso però no t'ho puc ni explicar. Recordo un teatre que sortia un que anava de baturro que arribava a Barcelona des de Saragossa i es feia embolics amb el català...

Res més. Gràcies per dedicar-nos una bona estona i enhorabona pel nomenament de Sòcia d'honor.

La Sra. Teresa ens va ensenyar aquest carnet del CCR que ella guarda molt bé

per Vicent Guimerà Sales

PATAQUES VIUDES

Ingredients:

- Pataca
- Ceba
- Tomaca
- Oli
- Allets
- Primentó roig dolç
- Aigua
- Sal

Elaboració:

S'agafa una cassola de terra i se fica un rajolí d'oli d'oliva i los allets. Mentrestant se talla la pataca com si fos per a fer truita, la cebeta llargueta i la tomaca. Una vegada tot tallat se col·loca ben ficat a la cassola en primentó dolç pel damunt, un rajolí d'aigua i se deixa que es cogue tot junt. Sobretot que no falte lo condiment més agraït, la sal.

Racó poètic

Solitària lluna

La lluna tota rodona,
 pàl·lidament emporprada,
 s'alçava arran de la terra
 en l'horitzó de la prada.
 Entre cortines de núvols
 freda i lleugera ascendia,
 ells lluitaven per tapar-la,
 ella, jugant, els vencia.
 Ardit amant de la lluna,
 el riu enyorós plorava,
 contemplant com sense atura
 fugia la que ell amava.
 Uns estels llagrimables
 la cridaven amb tendresa;
 ella, sorda, no sentia
 de l'amor cap escamesa.
 Sempre freda, sempre sola
 la ruta féu immutable,

freda com glaç geològic,
 sola en desert no habitable.
 Freda en l'amplada infinita
 d'eterns focs que prop flamegen,
 sola en l'oceà vastíssim
 dels estels que birbillegen.
 Sola i freda com blanc marbre
 sense moure mai les celles
 davant la tristor plorosa
 de les més ardents estrelles.
 Lluna plena, lluna blanca,
 sola fas la teva via:
 és ton destí, el que segueixes,
 defugint la companyia.

MIQUEL QUEROL
Ulldecona, 1937